

Bjarne Andersen på ryggen af Niels Johansen og Karl Johan på ryggen af Knud Erik Andersen. Imellem dem min klassekammerat Ole Johansen.

Vores blok i baggrunden fotograferet fra "Højvejen".

På tur med nystartede Dragør-færgen i 1960.

Vi sejlede med små hjemmelavede sejlbåde og sprang rundt fra den ene del byggemateriale til den anden, der var smidt ud i søen. En cementbalje blev smidt i søen og brugt som båd. Vi fiskede også efter salamandere.

I vængekvarteret gik vi på æbleskud, hvilket der jo altid kunne være lidt spænding ved, ihvertfald lige indtil ejeren kom ud og sagde, at vi bare kunne plukke de æbler vi kunne spise.

Cirka 400 m ude mod nord lå den lille skov kaldet *Lunden*. Her turde vi normalt ikke komme. Dog, hvis vi var mange nok vovede vi os derop, medbringende hjemmelavede våben, for en sikkerheds skyld, for der gik de forfærdeligste rygter om at St. Maglebyerne eller *Lunderne* som de også blev kaldt var uhyggelig barske. Rygterne gik at de hængte fjenderne op i benene i træerne, bagbandt dem og brændte dem med brændenælder, hældte koldt vand over hænderne om vinteren eller hev bukserne af dem og slog dem med store trækæppe.

På et tidspunkt havde Engparkens unger fået nok – for alle kunne fortælle hvor frygtindgydende de var, eller ihvertfald hørt om nogen der havde fået tæsk af dem, så nu skulle de have nogen på frakken. I en uges tid blev der produceret slagvåben, spyd, flitsbuer og trædolke. På et aftalt tidspunkt fik

man skrabet masser af "Krigere" sammen og så drog man afsted, virkelig opsatte på, at nu skulle Lunderne have en ordentlig omgang, de aldrig ville glemme.

Rygterne var selvfølgelig løbet i forvejen, så da vi var fremme ved kanten af skoven kunne vi ikke se en eneste fjende. I øvrigt var der frit udsyn over markerne ned til Engparken, så Lunderne ville have kunnet se hæren længe inden den nåede frem til skoven.

Selv om vi var klar over at de var eksperter i at gemme sig i skoven, var vi helt sikre på at de var blevet meget bange for os og var stukket af, når de hørte eller så os komme nærmere.

I opgangen ved siden af boede en stor pige som var enebarn og enorm stærk og så meget mandig ud. Hun hed Anni Werner Hansen og roede kajak i Dragør Kajak Klub. Hende var vi små meget imponerede over. Hun havde vundet flere danske mesterskaber og senere også nordiske mesterskaber. Enkelte gange fik vi lov til at komme ind på hendes værelse og se hendes mange præmier, pokaler, klubvimpler og plaketter.

Hvis der om vinteren var faldet meget sne og det var føjet sammen op ad blokken gravede hun med en stor skovl, i løbet af ingen tid, smalle gange i snedriverne og smed

sneen i store bunker, der hurtigt blev til fine snehuler. Inden længe havde vi unger flere store flotte snehuler med gange imellem hvor vi så kunne lege.

Når der var føjet sne op ad de garager, der var blevet bygget mellem Engparken og boldbanerne, kravlede vi op på dem og sprang så ned i driverne derfra. Voldsomme sneboldkampe havde vi også – vi byggede mure og oparbejdede et lager af snebolde der var dyppet i vand og lagt til at fryse. Det kunne gøre rigtig ondt at få sådan en kugle lige midt i masken. Af og til var der da også en af ungerne der løb hylende hjem til deres mor. Hvem der holdt med hvem kunne skifte ret hurtigt og ofte vidste man ikke hvem der var ven eller fjende, hvilket kunne være meget forvirrende.

Når der var begyndende is på indersøen eller ude i strandkanten, sprang vi på isflager, tit og ofte med våde sokker og bukser som resultat. Sjovt var det også at gå på gummiis når der var kommet det på indersøen.

Karl Johan faldt engang igennem isen og måtte trækkes op igen af en stor pige. Han røg hjem i seng og skulle blive der hele dagen, indtil han havde fået varmen igen. Måske også lidt som en straf for at have gået ud på tynd is.

Karl Johan fik på et tidspunkt skaffet et ålejern. Han hakkede hul på isen og stangede masser af ål, det var vist ikke den bedste kvalitet, for når han ville sælge dem til folk i Engparken spurgte de om det var mudderål fra kanalen for så skulle de ikke have nogen.

Senere skulle vi prøve at løbe på isskøjter. Det var nogle små jernskøjter som man kunne spænde på sit fodtøj for derefter at vrikke ud på isen og forsøge at løbe, hvorefter skøjterne enten gik løs og faldt af eller også faldt man bare. Rulleskøjter var på det tidspunkt efter samme princip, så her faldt man også tit når de havde vrikket sig løs og dermed gav skrabede knæ som resultat.

Med Bedste og Bedstefar på Dragør havn.

Når der var flot glat is på indersøen tog vi vores kælk, konstruerede en mast og et lille sejl som vi fastgjorde til kælken og kørte så i medvinden med ganske høj fart fra den ene ende af indersøen til den anden, hvorefter vi måtte tage det sure slæb og trække kælken hele vejen tilbage imod vinden.

Andre gange trak vi kælkene ned til Blushøj eller Batterihøjen og kælkede så længe vi gad. En gang røg jeg ind i et stort træ ved foden af Blushøj og var helt "væk" i et kort stykke tid.

På den lille vendeplads lige skråt neden for vores altan var der to lemme der kunne åbnes, så kulbiler kunne tippe kul ned til

En mor er nede på kanalen for at lære sine børn at stå på skøjter.